

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 370/2025-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní sp. zn. 4C/78/2013 a jeho rozsudku č. k. 4C/78/2013-163 z 22. októbra 2018, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/31/2022-307 z 27. apríla 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/37/2023 z 20. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 2 ústavy, svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, veci vrátiť na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ sa žalobou proti Slovenskej republike (za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky) doručенou Okresnému súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) 20. marca

2013 domáhal podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy 6 855,92 eur s príslušenstvom v dôsledku porušenia jeho práv postupom okresného súdu v inom súdnom konaní.

3. Napadnutým rozsudkom z 22. októbra 2018 okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že boli splnené všetky zákonné podmienky na vznik žalobou uplatneného práva na náhradu nemajetkovej ujmy. Zistil však, že v konaní na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) o sťažovateľovej sťažnosti došlo k uzavretiu zmluvy (rozhodnutie z 21. apríla 2015), na základe ktorého Slovenská republika sťažovateľovi zaplatila 4 400 eur a sťažovateľ sa voči Slovenskej republike zaviazal, že si nebude uplatňovať žiadne ďalšie nároky. Preto sťažovateľ nemal už žiadnu ďalšiu možnosť uplatňovať si náhradové nároky z titulu priet'ahmi poznačeného konania na okresnom súde.

4. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom z 27. apríla 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil. K sťažovateľovej námietke odňatia zákonnému sudcovi krajský súd konštatoval, že sudkyňa pôvodne konajúca vo veci na okresnom súde bola na základe jej vlastného oznámenia vylúčená a následne bola vec náhodným výberom pridelená inému sudcovi. K zmene zákonného sudcu tak podľa krajského súdu došlo spôsobom predvídaným zákonom, preto je táto námietka sťažovateľa nedôvodná.

5. K námietke sťažovateľa, že sa uzavretím zmluvy nevzdal ďalších svojich nárokov, krajský súd odkázal na obsah zápisnice z pojednávania okresného súdu z 22. októbra 2018 a konštatoval, že skutkový záver o vzdaní sa všetkých nárokov voči žalovanej vyplýva z vyjadrenia samotného sťažovateľa. Žalovaná v konaní taktiež potvrdila predmetnú skutkovú okolnosť. Preto okresný súd správne vychádzal zo zhodných tvrdení sporových strán.

6. Krajský súd dôvodil, že sťažovateľovi bola poskytnutá satisfakcia v podobe konštatovania porušenia jeho práv (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 223/2013), ako aj materiálneho odškodnenia (zmluvy uzavretá v konaní na ESLP). Uvedené odškodnenia považoval krajský súd za postačujúce. Dodal, že sťažovateľ nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov v súvislosti s kritizovaným nesprávnym úradným postupom a jeho všeobecné tvrdenia zostali dôkazne nepodložené. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v prípade zbytočných priet'ahov nevzniká „automaticky“. Opak nevyplýva ani zo sťažovateľom odkázaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a ESLP.

7. Krajský súd dal sťažovateľovi za pravdu, že sa v spise nachádza len anglická verzia rozhodnutia ESLP v predmetnej veci, v štádiu prvoinštančného konania však sťažovateľ ako žalobca vyjadrenie žalovanej o obsahu predmetného rozhodnutia ESLP nespochybnil a nežiadal doplniť dokazovanie zabezpečením úradného prekladu. Okresnému súde za týchto okolností nemožno vytknúť nezabezpečenie úradného prekladu.

8. Dovolanie sťažovateľa podané proti rozsudku krajského súdu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol. K namietanému dôvodu zmatečnosti, odkazujúc na konkrétne pasáže oboch rozsudkov nižších súdov, konštatoval dostatočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

Na námietku nepripojenia súvisiacich spisov okresným súdom najvyšší súd reagoval zdôraznením, že ju sťažovateľ nepredniesol v odvolacom konaní, preto sa ňou krajský súd zaoberať ani nemohol. Rovnaký postoj zaujal k dovolacej úvahe sťažovateľa, či v danom prípade nejde o antidiskriminačnú žalobu. Dovolanie založené na nesprávnom právnom posúdení veci najvyšší súd odmietol, pretože sťažovateľ jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom nespochybnil správnosť hmotnoprávneho posúdenia rozhodného záveru, ktorý viedol súdy k zamietnutiu žaloby. Sťažovateľ nekonkretizoval žiadnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, ani neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

III.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta svojvoľný odklon najvyššieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe ESĽP v obdobných veciach. Rozhodnutím najvyššieho súdu bolo vylúčené priznanie dodatočného odškodnenia nemajetkovej ujmy sťažovateľa po rozhodnutí ESĽP z 21. apríla 2015.

10. Najvyšší súd a krajský súd dosiaľ riadne nekonali a nerozhodli o sťažovateľovej námietke porušenia práva na nestranný súd a na zákonného sudcu.

11. Konajúce súdy od začiatku konania neustálili, aká časť z uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá prieskumom v postupe okresného súdu a aká časť vyplýva z diskriminácie v predmetnom postupe. Na ten účel súdy nevyzvali sťažovateľa na náležitú špecifikáciu jednotlivých nárokov, ale svojvoľne si reinterpretovali vec podľa vlastného uváženia.

12. Sťažovateľ na nasledujúcich 14 stranách ústavnej sťažnosti doslovne cituje svoje dovolanie podané proti rozsudku krajského súdu.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

13. Zmyslom princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

14. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom bola oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd. Ten bol v konaní o sťažovateľovom odvolaní zároveň oprávnený a povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa preto v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

IV.2. K napadnutému postupu okresného súdu:

15. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti označil ako zásah do svojich práv nielen rozsudok, ale aj postup okresného súdu v konaní žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy. Tým vymedzil rozsah ústavnej sťažnosti. Z ústavnej sťažnosti však nemožno identifikovať dôvody, na podklade ktorých vyhodnocuje sťažovateľ postup okresného súdu v predmetnom konaní za porušujúci jeho označené práva. Sťažnostné dôvody, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, smerujú výlučne proti rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd nepristúpil k výzve adresovanej právnej zástupkyňi sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti v tejto jej časti. Prípadné doplnenie dôvodov atakujúcich postup okresného súdu by totiž nič nezmenilo na nutnosti odmietnuť ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomocí podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, pretože v rámci odvolania sťažovateľovi nič nebránilo namietnuť nielen rozsudok okresného súdu, ale aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Ochrana sťažovateľovým právam a slobodám by aj v takom prípade poskytoval krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

16. Neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu (sťažovateľ nenamieta porušenie tohto článku ústavy napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu). Článok 48 ods. 2 ústavy však zakotvuje viacero základných práv (právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na verejné prerokovanie veci, právo na prerokovanie veci v prítomnosti dotknutej osoby, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov). Ani v tomto rozsahu svojej ústavnej sťažnosti však sťažovateľ nevymedzil konkrétne základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré podľa jeho názoru malo byť postupom okresného súdu porušené. Preto aj v tejto časti je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom o ústavnom súde v § 123 ods. 1 písm. c) ustanovenej náležitosti.

IV.3. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

17. Z dovolania, ktoré sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil a v ústavnej sťažnosti ho aj odcitoval, vyplýva, že jeho dôvody sa v podstatnom rozsahu prekrývajú s dôvodmi ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd v rozsahu dôvodov zodpovedajúcich zmätočnosťnej vade podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) dovolanie sťažovateľa meritórne preskúmal a vecne o ňom rozhodol. Dovolacie dôvody podľa § 420 CSP sú totiž zároveň dôvodmi prípustnosti dovolania, preto rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania podľa § 420 písm. f) CSP pre jeho neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP je súčasne rozhodnutím o jeho nedôvodnosti, a to aj napriek procesnej formulácii výroku („Dovolanie odmieta“). Na prieskum námietok ústavnej

sťažnosti smerujúcich proti rozsudku krajského súdu, ktoré boli najvyšším súdom v konaní o dovolaní meritórne preskúmané, preto ústavný súd nemá podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde právomoc.

18. Pokiaľ ide o dôvody ústavnej sťažnosti totožné s dôvodmi dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, najvyšší súd odmietol toto dovolanie z dôvodu, že sťažovateľ, hoci má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, nevymedzil právnú otázku spôsobom požadovaným zákonom. Sám sťažovateľ preto neumožnil meritórny prieskum dôvodov zakladajúcich ním tvrdené nesprávne právne posúdenie veci. V rozsahu týchto dôvodov ústavnej sťažnosti teda sťažovateľ nevyčerpal prostriedok nápravy, ktorý mu na ochranu jeho označených práv a slobôd poskytuje zákon. Ústavná sťažnosť je preto v tejto časti smerujúcej voči napadnutému rozsudku krajského súdu neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že krajský súd riadne nekonal a nerozhodol o sťažovateľovej námietke porušenia práva na nestranný súd a na zákonného sudcu, z dovolania sťažovateľa nevyplýva, že by predmetnú námietku v dovolaní, ktoré predstavuje právny prostriedok ochrany sťažovateľových práv, koncentrovane predniesol. Aj v tejto časti je preto ústavná sťažnosť neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže samotný sťažovateľ obsahom svojho dovolania, ktoré je pre súd dovolací záväzný (§ 440 CSP), neumožnil najvyššiemu súdu sa meritórne predmetnou námietkou zaoberať.

IV.4. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

20. Sťažovateľ namieta odklon konajúcich súdov, teda aj najvyššieho súdu, od ustálenej rozhodovacej praxe ESLP. Táto námietka by však mohla byť relevantná len v prípade prípustného dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci. Prípustnosť dovolania je totiž podľa § 421 ods. 1 CSP založená len odklonom od judikatúry dovolacieho súdu, nie odklonom od judikatúry ESLP. Nebolo preto dôvodné očakávať meritórny postoj najvyššieho súdu k prípadnému napätiu medzi rozhodovacou praxou ESLP a rozsudkom krajského súdu, ak sťažovateľovo dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP bolo odmietnuté ako neprípustné.

21. Keďže v rámci konania o dovolaní podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť právnych názorov odvolacieho (krajského) súdu, čo aj najvyšší súd sťažovateľovi v bode 9 svojho napadnutého uznesenia vysvetlil, mohol najvyšší súd posúdiť sťažovateľom odkazovanú referenčnú judikatúru ESLP iba z hľadiska toho, či sa s ňou krajský súd vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku spôsobom, ktorý nezakladá zmätočnosť. Ústavný súd z rozsudku krajského súdu zistil, že sa na strane 9 s rozhodnutím ESLP vo veci Keszeli proti Slovenskej republike a rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie (krajský súd nesprávne uvádza, že ide o rozhodnutie ESLP) vo veci Kendrion proti Európskej únii vysporiadal a stručne vysvetlil ich podstatu s následným vyhodnotením, že nepotvrdzujú sťažovateľovu argumentáciu, podľa ktorej v prípade zbytočných prieskumov v konaní vzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sťažovateľovi „automaticky“, bez potreby jej preukázania. Preto potom záver najvyššieho súdu na strane 16 (bod 8.8) napadnutého uznesenia, podľa ktorého sa krajský súd dôsledne vysporiadal s poukazom na judikatúru uvádzanú sťažovateľom, ústavnoprávne obstoja.

22. K namietanému odklonu rozsudku okresného súdu od judikatúry najvyššieho súdu krajský súd vysvetlil, že v prospech sťažovateľa svedčiaca jedna veta rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/193/2011 nepredstavuje náležitý základ pre vyhovenie odvolacej námietke, keďže najvyšší súd vtedajšie dovolanie žalovanej odmietol z procesných dôvodov. Ani v tomto prípade preto záver najvyššieho súdu v bode 8.8 napadnutého uznesenia nemožno z hľadiska označených práv sťažovateľa spochybníť.

23. K sťažnostnej námietke, podľa ktorej konajúce súdy od začiatku konania neustálili, aká časť z uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá priet'ahom v postupe okresného súdu a aká časť vyplýva z diskriminácie v predmetnom postupe, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd sťažovateľovi vytkol (bod 8.7 na strane 16 napadnutého uznesenia) neprednesenie uvedenej námietky v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, v dôsledku čoho sa krajský súd, ktorý je viazaný dôvodmi odvolania, danou námietkou zaoberať nemohol. Od najvyššieho súdu, ktorý bol v dovolacom konaní povolaný na prieskum rozsudku krajského súdu (nie okresného súdu), potom nebolo možné očakávať, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotí ako dôvodné pre nevysporiadanie sa s diskriminačnou „vetvou“ sťažovateľovej argumentácie.

24. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

25. V časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľa ústavný súd uznesením najvyššieho súdu nezistil signály nedostatkov odôvodňujúcich prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu